

AUSTRÁLIE

ANEB CESTA ZA PROTINOŽCI

MAREK ČTRNÁCT

HANA ČTRNÁCTOVÁ, LENKA ČTRNÁCTOVÁ

PRVNÍ DVA DNY:

CESTA NA JIHOVÝCHOD

Rok se s rokem sešel a naše rodina se po velkém úspěchu loňské cesty do Japonska rozhodla pro ambicióznější projekt: vydáváme se tak daleko, jak je to jen pro obyvatele České republiky možné, alespoň dokud nebude možné létat turisticky na Měsíc. Ano, vydáváme se na druhou stranu planety, k protinožcům.

Cestě samotné předcházely samozřejmě měsíce příprav. Zamlouvání letenek (už od dubna) a ubytování a plánování trasy si vyžádalo řadu vypětí jak mentálního, tak finančního.

Na cestu se vydáváme celkem tři: já, moje matka a moje sestra Lenka. Protože je velice těžké, aby se tyhle dvě mohly utrhnout na tři týdny, které si cesta vyžádá, vybrali jsme nakonec pro cestu termín konce srpna/začátku září. Lenka má sice školní ročník ukončený, ale matka musela ještě v den odletu jít do práce a všichni jsme trnuli, zda se jí vůbec podaří vyrazit. V Austrálii je touto dobou zima, ale

samozřejmě, že termín "zima" je relativní a pro našince, zvyklého na tuhou evropskou zimu, jsou podmínky stále snesitelné.

Vyrazili jsme v pátek 22. srpna odpoledne, kdy jsme provedli poslední dobalení a vydali se na pražské letiště (matka se jako obvykle dostavila později, takže její kufr vzal kamarád Honzík). Po přinesení běžných obětí bohům cestování (v podobě obřadního nadávání na podmínky dopravy na letiště a absenci eskalátorů na stanici metra Dejvická) jsme se odbavili u přepážky. Letíme opět se společností Emirates, se kterou máme z loňska velmi dobré zkušenosti.

Tentokrát byl náš let rozdělený na tři etapy – je to dobře, protože se celkem jedná o víc než 18 hodin letu! Nejprve jsme zamířili do Dubaje, hlavního středu letů Emirates, kam jsme dorazili asi po pěti hodinách kolem půlnoci místního času. Navzdory pokročilé hodině bylo v Dubaji 35 stupňů ve tmě, což nás po klimatizovaném letadle udeřilo jako dračí dech. Ještě že letiště bylo klimatizované! Byli jsme rádi, že tentokrát míříme do trochu chladnějších končin. Po třech hodinách na hypermoderním letišti v Dubaji jsme přestoupili na let, který nás po šesti hodinách zavezl do hlavního města Malajsie, Kuala Lumpur.

Tam jsme měli krátké mezipřistání. Máma s Lenkou tam už kdysi byly, ale já jsem byl v Malajsii poprvé. I když bylo město jen kousek od rovníku, toho dne tam nebylo moc pěkné počasí a dost pršelo. Ale už asi za hodinu jsme se znovu odlepili od země a zamířili do konečné destinace – Melbourne, kam jsme se dostali po dalších sedmi hodinách ve tři čtvrtě na jednu v noci (tři čtvrtě na pět našeho času).

A tak jsme se přes Evropu a Asii konečně dostali až do Austrálie. Prošli jsme imigrační kontrolou, což je vždy trochu o nervy, protože člověku hrozí, že ho vyhodí bez udání důvodu, nebo hůř, s udáním důvodu, vyzvedli jsme si zavazadla a konečně jsme se dostali na čerstvý australský vzduch.

Samozřejmě, že tu je všechno naopak – je tu zima, když my máme léto, noc, když my máme den, a jezdí tu vlevo. Některé stromy jsou bez listů, ale teploty jsou spíše jarní.

Zamířili jsme do hotelu Holiday Inn poblíž letiště, kde jsme si zamluvili první noc, abychom nemuseli nic zdlouhavě hledat, a pak už jsme jen zalehli do postele pro naši první noc v Austrálii.

2

DEN TŘETÍ:

ČTYŘI ROČNÍ OBDOBÍ V JEDNOM DNI

Dnes jsme se probudili v našem pohodlném pokoji v Holiday Inn, který jsme ovšem museli záhy opustit; další tři noci v Melbourne máme zamluvené v levnějším hotelu ibis Budget Fawkner. ibis Budget (všimněte si malého i) provozuje v této oblasti celou řadu podobných podniků a my se s nimi ještě setkáme.

Po odchodu z hotelu jsme se vydali zpátky na letiště. U letiště jsme si koupili myki-kartu, která se tady v Melbourne používá jako univerzální jízdenka (14 dolarů na osobu), a potom jsme se svezli taxíkem do nového hotelu. Tam ale ještě neměli otevřenou recepci, a tak jsme si tam nechali zavazadla a vydali se zkoumat blízké okolí.

Hotel se nachází na severu Melbourne, poměrně daleko od městského centra (proto byl zřejmě tak levný), a kolem je typická předměstská zástavba. Nedaleko hotelu je obchodní centrum, a tam jsme

narazili na vynikající nabídku – skořepinové kufry, které stály ani ne polovinu ceny v Čechách. Toho jsme využili – můj kufr, se kterým jsem procestoval Japonsko, už má nejlepší léta za sebou a obtížně se s ním jezdí. Nový kufr bude doufejme snazší na převoz a pevnější.

Naobědvali jsme se u McDonalda a vydali se zpátky do hotelu. Tady je třeba zmínit australskou přírodu, jeden z hlavních důvodů naší návštěvy. Jak už jsem zmiňoval, je tu teď zima a evropské stromy (nejčastěji platany) jsou úplně holé. Zato domorodým blahovičníkům to nevadí a listí mají pořád. Také jsme tu narazili na stromové magnólie – listy sice nemají, zato však kvetou ostošest. Našli jsme tu i záhon s narcisy – prostě jaro jako vyšité, i když v tuhle chvíli už slunce vykuklo z mraků a zavládlo letní počasí. Z živočichů jsme si zatím všimli jenom ptáků, z těch, co jsme poznali, tu žijí vrabci, rackové a především velké vrány – jejich krákání se neustále nese vzduchem.

Ubytovali jsme se v pokoji. Není příliš velký, ale má tři postele (moje je palanda nad dvěma ostatními) a malý koupelnový kout. Ostatně – po loňském ubytování v Tokiu působí jako luxus.

Po ubytování jsme se vydali do města. Nastoupili jsme na stanici Gowrie na vlak a vydali se směrem do centra Melbourne. Dojeli jsme na nádraží Melbourne Central a vydali se po Swanston Street. Ta leží blízko hranic čínské čtvrti a tak se to tu jen hemžilo čínskými a jinými asijskými restauracemi, stejně jako obchody se suvenýry, směnárny a dalšími podobnými podniky. V National Opal Collection jsme dokonce za kupóny z propagační brožurky dostali malé brože s ještě menšími opály – národními kameny Austrálie. Sešli jsme po Swanston Street až dolů k řece Yarra a přešli na její jižní břeh. Tam byla celá řada zajímavých budov, zvláště obrovský mrakodrap s vyhlídkou Skydeck.

Jenže to už roční období opět pokročilo a my jsme se ocitli v podzimním chladu. Domorodci posedávali ve vinárnách a my jsme pokračovali, dokud jsme nedorazili k Melbournskému akváriu.

Každé ze tří měst, která v Austrálii chceme navštívit, má své mořské akvárium – ta ale bývají poměrně drahá, takže které si vybrat? Zatím uvažujeme o tomto – mají tu prý hodně zajímavých věcí včetně pětimetrového krokodýla mořského.

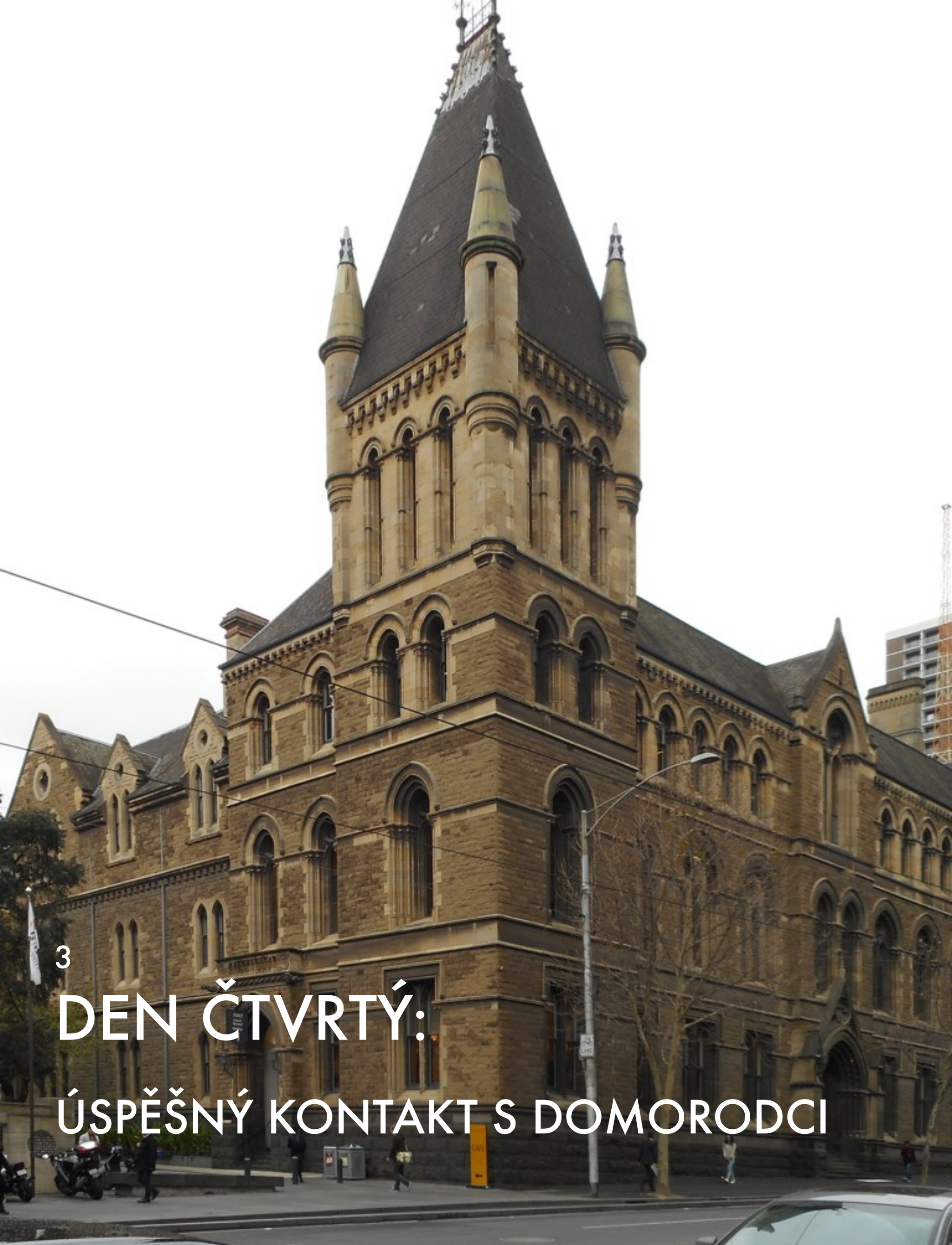
Ke zbytku prohlídky centra jsme využili místní okružní tramvaj, která je zdarma. Pokusili jsme se navštívit přístav, abychom se informovali o Phillip Island, kam se chceme vydat na výlet. To se nám ale nepodařilo – poměrně pokročilá hodina a nízká teplota způsobily, že v oblastech, kam jsme zabloudili, nebyla živá duše.

A tak jsme nakonec okružní tramvají vyrazili zpátky. Vystoupili jsme u budovy parlamentu, bylo po šesté hodině a už se setmělo. Chytili jsme vlak zpátky k nám, jenže ouha – omylem jsme vystoupili

nikoli na stanici Gowrie, ale na předchozí stanici Fawkner, a než jsme si to uvědomili, už jsme urazili asi půl kilometru neznámým terénem, ve tmě, v zimě a navíc ještě v dešti. Roční období se uzavřela a my jsme se museli vrátit a sjet ještě jednu stanici, abychom našli náš penzión.

Když jsem o našich dobrodružstvích vyprávěl své kamarádce Julii, kterou chceme navštívit na Novém Zélandu, řekla mi, že Melbourne je známé tím, že se tam mohou všechna čtyři roční období vystřídat během jednoho dne. Dnes se to tedy opravdu povedlo! A podařilo se mi – snad! – zamluvit výlet na onen Phillip Island, ale o tom až příště...

3

DEN ČTVRTÝ: ÚSPĚŠNÝ KONTAKT S DOMORODCI

Dnešní den je výjimečný – nikam nespěcháme, a tak můžeme bez obav zůstat v posteli, jak dlouho chceme. Což se v praxi ukázalo být asi do devíti hodin, pak osvěžení a nasycení jako perlivá minerálka vyrážíme opět na nádraží Gowrie a míříme do centra Melbourne.

Naším prvním bojovým úkolem je najít poštu – ve středu jedeme vlakem do Sydney a potřebujeme zaplatit jízdenku. Poštovní úřady se však v Melbourne podle všeho nepravdělně přesouvají a trvalo nám asi hodinu, než jsme jeden našli a přidrželi si ho na dost dlouhou dobu na to, abychom vše vyřídili.

Pak jsme se vrátili na nádraží Melbourne Central, které používáme jako výchozí bod. Snědli jsme trochu pizzy ze stánků, kterých je dolní úroveň nádraží plná, a pak už byla jedna hodina a my jsme měli domluvenou schůzku s mojí internetovou kamarádkou Angie.

Naštěstí jsme se našli hned, a vyměnili jsme si tradiční dárky – anglický překlad Čapka a Viewegha pro Angie a australské suvenýry pro nás: plyšová koala, klokan, a ještě další drobnosti.

S Angie jsme se vydali do budovy parlamentu státu Victoria, kde se mimo zasedání parlamentu pořádají prohlídky, a to dokonce zdarma. Brzy jsme zjistili, proč – majestátní budova parlamentu je totiž něčím, na co jsou obyvatelé Victorie jaksepatří pyšní.

Postavili ji velkou, přepychovou a plnou zlata, aby ukázali světu své bohatství (které podivnou shodou náhod objevili pouhý týden poté, co se odtrhli od svého souseda, státu New South Wales). Mohli jsme si vyzkoušet sedadla v dolní i horní sněmovně, na kterých sedí jejich politici – přiznám se, že jsem začal chápat, proč mají lidé o poslanecká křesla takový zájem, jsou opravdu pohodlná!

Poté jsme Angie vzali do místní cukrárny, dali si cupcake a čaj a pěkně jsme si popovídali. Dalším bodem programu bylo akvárium Sea Life, ale tam s námi už Angie nešla – omluvila se a vrátila se domů.

Akvárium bylo podobné jiným akváriím, které jsme už navštívili, ovšem zaměřené na zdejší australskou faunu. Viděli jsme dvojdyšné ryby, stromové žáby, žraloky, rejnoky a medúzy, a také nejslavnější exemplář tohoto akvária – pětmetrového krokodýla mořského. Na konci trasy byla expozice tučňáků, asi aby návštěvníky správně emocionálně naladili, než budou vypuštěni do vnějšího světa. Tučňáci jsou roztomilí sami o sobě, ovšem tady měli ještě navíc pět mlád'at pokrytých prachovým peřím, takže vypadala jako chlupaté koule.

Po průchodu obchodem se suvenýry, kde jsme si, jako už tradičně v těchto podnicích, koupili plyšáky do sbírky, jsme vyšli ven a přesunuli se zpátky do Melbourne Central. Nakoupili jsme v supermarketu Coles a koupili si večeři v blízkém čínském bistru. A pak už na vlak a zpátky do Gowrie a do hotelu, zítra nás čeká dlouhý výlet!

4

DEN PÁTÝ:

JAK JE DŮLEŽITÉ MÍTI PHILLIP ISLAND

Dnes jsme vstali brzy, už kolem půl osmé, protože jsme měli velice nabitý program; čekal nás dvanáctihodinový výlet na Phillip Island, ostrov asi 120 km od Melbourne, známý svým... ale to bych předbíhal. Jako obvykle jsme vyrazili na vlak. Bohužel máme díky poloze našeho hotelu poměrně drahé jízdné – cesta do města nás stojí 6,06 dolaru a stejně tolik cesta zpátky. Dojeli jsme opět na Melbourne Central a sešli po Swanston Street dolů k řece a k anglikánské katedrále svatého Pavla, kde nás měli vyzvednout. Mraky, které nás trápily v předchozích dnech, se rozestoupily, a nastalo opravdu jarní počasí!

Po chvíli napjatého čekání se konečně objevil mikrobús. Bohužel nebyl náš. Po další chvíli napjatého čekání se objevil druhý mikrobús, a ten už k nám patřil. Nasedli jsme a začala okružní projížďka Melbournem, protože jsme museli zastavit ještě u několika hotelů a vyzvednout další lidi. Je mimochodem pozoruhodné, nakolik se Melbourne podobá Praze, nebo spíše jejímu zrcadlovému

obrazu. Některé ulice by docela klidně mohly být na Žižkově, pokud byste si odmysleli palmy, eukalypty a angličtinu. Asi po hodině jsme konečně dorazili k poslednímu hotelu a mohli jsme vyrazit!

Naší první zastávkou byl malý park Maru, kde se návštěvníci mohou setkat s některými typickými australskými zvířaty. Hlavní atrakcí jsou tu koaly, se kterými jsme se nechali vyfotografovat a mohli jsme si je i pohladit. Ale i ostatní zvířata stála za to – kromě exotických tvorů z dovozu, jako byli kůň, osel, alpaka nebo slepice, tu byl tasmánský d'ábel medvědovitý, různí papoušci, ledňák obrovský, velcí pštrosi emu a především – řada klokanů různých velikostí včetně několika albínů. Klokani jsou australským národním symbolem, jenomže díky mýcení původních pralesů vznikla všude spousta pastvin, na kterých se jim výborně daří, což vedlo k jejich přemnožení. Větší druhy klokanů se tak musejí občas na pokyn vlády vybíjet.

Ovšem klokani, kteří byli v parku Maru, si podle všeho vedli náramně dobře. Dali se krmit z ruky (krmení se prodávalo na místě) a dali se i pohladit. Jen maličcí klokani wallaby byli zavření ve výběhu – ti jsou poměrně vzácní a chránění, asi proto, že díky své velikosti žádné velké škody nepáchají.

Viděli jsme tam i klokanice s mladými klokánky (australané jim říkají "joey") ve vaku. Zjistili jsme, že klokaní děti jsou úplně stejně nepořádné jako lidské – ve vaku byly klokánci často tak rozvalení, že jim zadní nohy čouhaly ven.

Krmení se dalo použít i u jiných zvířat – nakrmili jsme z ruky koně, lamu i osla. Jenom pštrosům emu jsme raději nastrčili přímo celou krabičku – měli totiž velké a ostré zobáky.

Po nákupu suvenýrů jsme se ještě naobědvali (káva, čaj a docela dobré sendviče v ceně výletu) a vydali jsme se dál.

Phillip Island je ostrov, ale jezdí se na něj po pevnině – vede tam bytelný betonový most. Zatímco dva členové výpravy se rozhodli podívat se na ostrov z výšky a zaplatili si malý výlet helikoptérou, my ostatní jsme sjeli k oblíbené surfařské pláži Woolamai, kde i teď v zimě bylo několik nadšenců. Pláž byla opravdu nádherná – doufám, že se v průběhu naší cesty dostaneme na nějakou podobnou pláž, kde bude tepleji, a taky se trochu vykoupeleme!

Dále jsme se vydali k útesům Nobbies. Tam je krásný výhled na pobřeží ostrova (a samozřejmě nezbytné obchody se suvenýry). Na útesech v dálce prý žijí tuleni, ale my jsme žádné neviděli. Zato jsme na vycházce po dřevěném chodníčku narazili na malé budky pro tučňáky, a jedna byla dokonce obsazená.

Většina ale byla prázdná – nebylo divu, protože hlavní atrakcí ostrova je "průvod tučňáků". Jedná se o tučňáky nejmenší, skutečně nejmenší druh tučňáků na světě, kteří jsou vysokí pouhých 33-40 cm. Tučňáci vždy svým vzhledem budili dojem úředníků ve fraku, ale až dodnes jsem netušil, že také stejně jako lidé chodí do práce. Každé ráno houfně opouštějí svá hnízdiště na ostrově a jdou do moře lovit ryby. K večeru, když jim skončí směna, se zase z moře ve velkých zástupech vynoří a rozejdou se do svých domovů, kde natrávenými rybami nakrmí mlád'ata. A právě toto vycházení z moře je podívanou, na kterou se sem sjíždějí lidé z celého světa (každý rok takto Phillip Island navštíví 3,5 miliónu lidí!).

Cestou k místu, kde se průvod odehrává, jsme se bavili pozorováním místního života. Na Phillip Islandu je národní park, a to především pro potřeby ptáků – několikrát jsme narazili na místní husy i s

jarními housaty. Ale žijí tu také divoce maličtí klokanové wallaby, které už jsme viděli v parku Maru; tihle se ale volně pohybovali po loukách a útesech a zdálo se, že jim projíždějící turisté nijak nevadí.

Před setměním jsme se navečeřeli v místní restauraci, a když zapadalo slunce, už jsme seděli na lavičích nad pláží a dívali se, kdy se nějakí tučňáci objeví. Objevili se kolem půl sedmé. Jejich bílá břicha zářící ve tmě vypadala, jako by po pláži pochodovali duchové. Pohybovali se v malých skupinkách a my jsme vycházeli po chodíčkách a sledovali jsme je na jejich cestě domů. Tučňák na souši snad ani nedokáže vypadat jinak než komicky, ale přesto jsme museli obdivovat jejich cílevědomost a obětavost, kterou by jim mohli závidět i leckteří lidé.

A také jsme ve tmě národního parku konečně uviděli hvězdy a na vlastní oči spatřili Jižní kříž.

To už bylo půl osmé večer a tma jako v pytli. Nezbylo než se vydat naším mikrobusem zpátky do Melbourne, kam jsme dorazili před desátou večer. Půlhodinová cesta do hotelu a jdeme spát, zítra nás čeká poslední den v Melbourne!

5

DEN ŠESTÝ:

LOUČENÍ S MELBOURNE

Dnes jsme vstali v půl deváté a sbalili jsme si kufry. Potom jsme se rozloučili s hotelem ibis Budget Fawcner a vydali jsme se, jako každý den, na vlak. Tentokrát jsme ale nezamířili na Melbourne Central jako obvykle, ale až na stanici Southern Cross, hlavní melbournské nádraží.

Dnes totiž opouštíme Melbourne a vydáváme se do Sydney – a k dopravě jsme se rozhodli namísto letadla využít vlak. Ne že by to bylo nějak zvlášť levnější, ale můžeme jet přes noc a tím pádem nepotřebujeme na dnešek ubytování. Jestli se nějak zvlášť vyspíme, to už je ovšem jiná věc...

Na nádraží jsme odevzdali naše zavazadla – funguje tu stejný systém jako na letišti, takže zavazadla by měla do Sydney dorazit nezávisle na nás, při troše štěstí dokonce ve stejnou dobu. Jen s mým novým kufrem byly trochu problémy (starý kufr jsem nechal v pokoji, třeba si najde nového majitele) –

sběr suvenýrů se přece jen trochu podepsal na jeho váze a některé věci jsme z něj museli vybalit a přendat jinam.

Odlehčení a osvěžení jsme se vydali do města. Naším dnešním cílem byly dvě atrakce, které jsme zatím neviděli, totiž tržiště Queen Victoria Market a Melbournské muzeum. Nejprve jsme zkusili najít radnici. Ukázalo se, že byla mazaně ukryta na Swanston Street, po které jsme už mnohokrát procházeli. Působila spíš jako divadlo, radnici jsme v ní poznali jenom díky tradiční věži s hodinami. Queen Victoria Market vyžadoval cestu na sever a na západ, než jsme ho konečně našli. Bohužel je otevřený jen pět dní v týdnu – a zrovna ve středu má zavřeno a kromě údržbářů a naší rodiny v něm nebyla ani noha. Škoda – je prý velice pěkný.

Zbývalo tedy jenom muzeum. To se nacházelo poměrně daleko a po cestě jsme se už museli zastavit na oběd – dnes to byla turecká restaurace, kde jsme si dali kebab. Zajímavé bylo, že nejlevnější kebab byl s jehněčím masem, které je u nás obvykle dost drahé – v Austrálii, kde se chová velké množství ovcí, je zřejmě snáz dostupné než kuřecí.

Po obědě jsme se vydali dál po Queensbury Street, kterou jsme sledovali už téměř od tržiště. Konečně jsme narazili na Carlstonské zahrady a výstavní palác. Muzeum bylo ještě kousek na sever odtamtud.

Melbournské muzeum je poměrně nové, bylo otevřeno teprve v roce 2000. Je ale poměrně rozsáhlé a my jsme měli jen několik hodin času, takže jsme se omezili pouze na jeho přírodovědné sbírky. Ty jsou opravdu rozsáhlé. Viděli jsme:

Velrybí kostru u vchodu – jednalo se o plejtváka, stejně jako máme v Národním muzeu v Praze, i když tohle byla jeho menší verze z jižních moří.

Mineralogické sbírky – ukázky australského zlata a opálů a mnoha dalších hornin a nerostů, jak vzácných, tak obyčejných. Řada vzorků byla odkrytá, aby si na ně návštěvníci mohli sáhnout a získat o nich lepší představu.

Paleontologické sbírky – tradiční kostry dinosaurů a jiných vyhynulých zvířat z celého světa.

Mořské sbírky – ukázky toho, co lze najít pod hladinou moře, od téměř neškodných potvůrek, jako jsou krabi, až po nebezpečné žraloky.

Entomologické sbírky – spousta hmyzu a jiných členovců, a na rozdíl od většiny muzeí jsme zde mohli najít dokonce i živé exempláře některých druhů. Mimo jiné jsme viděli larvy kožojedů při práci (tyto nevzhledné potvůrky požírají veškeré měkké tkáně mrtvých zvířat a zanechávají tak dokonale obrané kostry, které se dají vystavit), velké domorodé tarantule a sklípky v jejich norách nebo expozici mravenců-tkalců, kteří si vystavěli velká hnízda ze slepených listů, a to přímo na stromě.

Pak jsme navštívili expozici Divočina, kde byla vystavená vycpaná zvířata ze všech koutů světa (některá se tvářila dosti překvapeně). Našli jste tam snad opravdu všechno, od australských ptakopysků a vombatů přes novozélandské ptáky kivi, jihoamerické pásovce, africké lvy nebo lední medvědy až po naše evropské jezevce. Na tuto expozici byl nádherný výhled z horního patra, kde byla výstavka věnovaná evoluci.

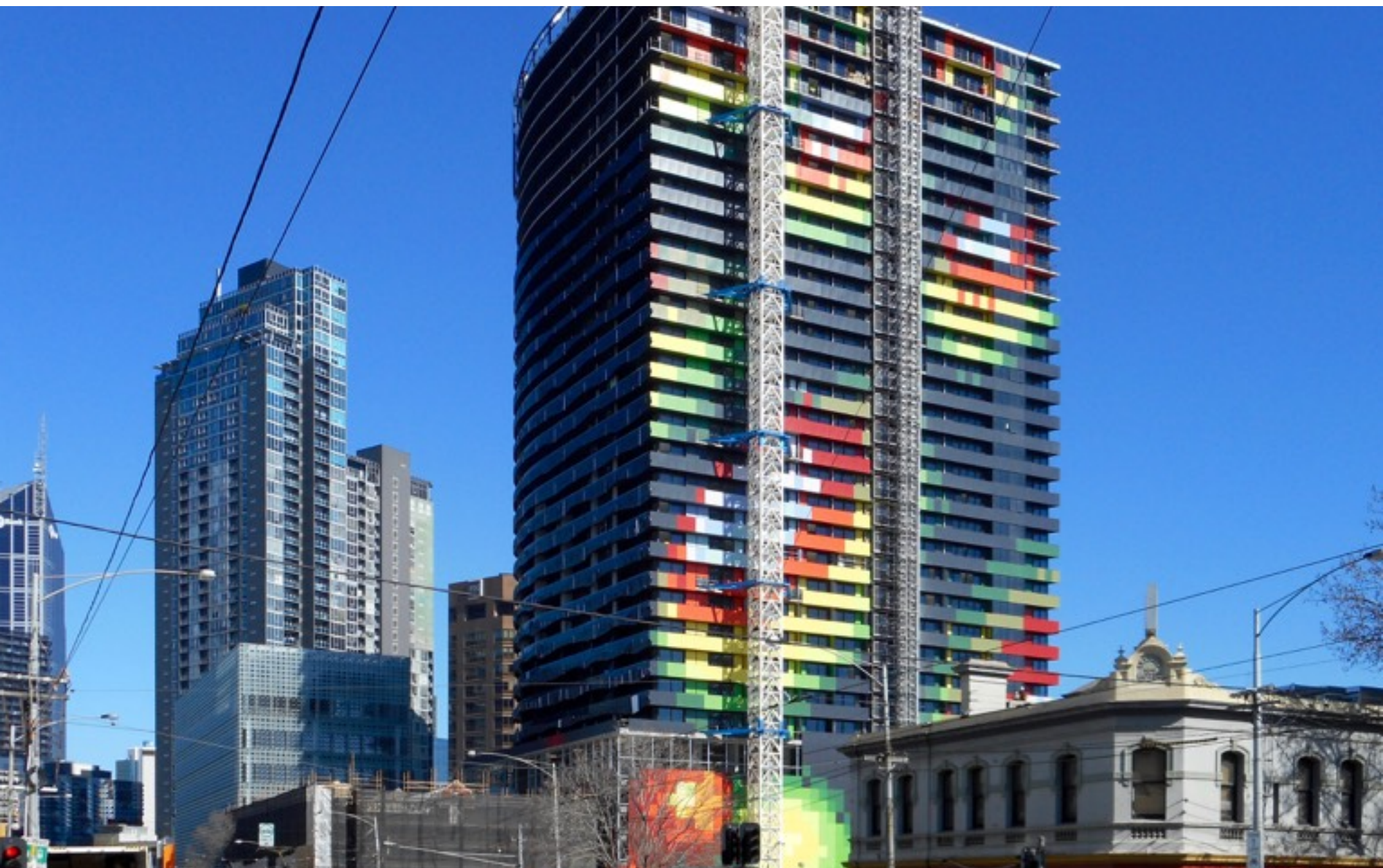
Horní patro přírodovědného křídla muzea bylo pak věnované člověku – jedna expozice lidskému tělu, druhá jeho mysli. Obojí obsahovalo některé dost děsivé exponáty! Velké množství exponátů muzea bylo silně interaktivních a umožňovaly zapojit při zkoumání i jiné smysly, než tradiční zrak.

Kromě této přírodovědné expozice muzeum obsahuje ještě lesní expozici (v podstatě malý krytý les) a expozici domorodé kultury – tu jsme ale už nenavštívili, protože se krátil čas a my jsme se museli vrátit na nádraží. Jenom maminka do kulturní expozice zabloudila a viděla domorodé umění i artefakty osadníků z doby kolonizace Melbourne (např. osobní předměty, zařízení dílny, obchodu, repliky domů a povozů). Po menších zmatcích s hledáním správné tramvaje (jezdí tu tramvaj číslo 35, která je určená turistům, je zdarma a během jízdy v ní neustále odříkávají informace o tom, kde se

právě nacházíte), jsme se znovu dostali na nádraží Southern Cross. Sehnali jsme nějakou večeři a zamířili k autobusu.

Ano, díky nějaké opravě trati naše cesta vlakem začala v autobuse. Ten nás odvezl asi dvacet minut cesty na nádraží Broadmeadows, kde jsme nasedli do vlaku. Naše cesta do Sydney mohla začít!

Vlak jede přes noc, a to téměř dvanáct hodin, skrz řadu stanic, jejichž jména zní jako něco z čarodějné knihy. Nezbývá tedy, než se pokusit spát, navzdory zajímavým rozhovorům vedeným s postarším podnapilým Australanem...

6

DEN SEDMÝ:

APRÍLOVÉ SYDNEY

Kolem půl osmé náš vlak zastavil na nádraží Sydney Central, na první pohled podivně podobnému pražskému Masarykovu nádraží. I když se australské vlaky nemohou kvalitou blížit těm japonským, jsou čisté a pohodlné a naše zavazadla docestovala na stejné místo jako my. Stačilo jen vyzvednout kufry a jít.

To jsme ovšem nepočítali se zdejším počasím. Jakmile jsme vyrazili, tak se dost hustě rozpršelo. I když nebylo těžké najít naši ubytovnu, Maze Backpackers, byli jsme dost utahaní, když jsme tam dorazili.

V ubytovně byli naštěstí vstřícní. Přestože noví hosté se oficiálně přijímají až od dvou hodin odpoledne, ubytovali nás už ráno. Pokoj je poměrně malý, opět s kombinací dvojité postele a třetí jako palandy, ale tentokrát bez vlastního koupelnového koutu – koupelna je společná pro všechny na

patře. Je tu také velká kuchyně a jídelna pro naši potřebu a dnes večer má dokonce být večeře zdarma. Nabízejí se tu výlety; objednali jsme si výlet na západ do Modrých hor, jedné z hlavních atrakcí místního okolí, měli bychom tam jet zítra.

Ale dnes jsme vyrazili na obhlídku města. Sydney má naštěstí podobně kompaktní centrum jako Melbourne a hlavní atrakce jsou poměrně blízko sebe. Po návštěvě obchodního domu ve staré Queen Victoria Building (především jsme tam navštívili prodejnu čokolády Haigh's) jsme vyrazili za tou hlavní, kterou je samozřejmě budova opery. Ta je se svými střešními oblouky připomínajícími napnuté plachty dominantou celého města, a když se to tak vezme, asi tak jedinou věcí, která prozradí i otupělému turistovi, že se nachází právě v Sydney.

Ovšem dovnitř jsme nešli – na to bylo vstupné na prohlídku příliš drahé. Pokud chtějí tolik peněz za prohlídku, hádám, že skutečná návštěva představení v této budově by dokázala zruinovat menší stát.

Po obědě v místní nábřežní restauraci City Extra (trochu drahé, ale dobré), jsme už měli docela dobrý výhled i na druhou dominantu města – obrovský most Harbour Bridge, který vede přes záliv. Máma si přečetla, že někde ve městě by měla být slavná loď H.M.S. Bounty, na které se posádka vzbouřila proti krutému kapitánovi Williamu Blighovi. Jenže to jsme se přepočítali; lezli jsme po sydneyjském nábřeží asi půl hodiny zcela bezvýsledně. Teprve Wikipedie nám prozradila, že a) původní loď Bounty skončila v plamenech, protože ji vzbouřenci zničili, a b) její replika, která byla řadu let v sydneyjském přístavu (ovšem zcela jiném, než kde jsme byli my), byla prodána do Hong Kongu. Takže jsme ji neviděli – budeme se za ní muset vypravit jinam!

Mezitím se počasí v Sydney stále měnilo. Chvilí byla zima, chvilí teplo, chvilí zataženo, chvilí slunečno – prostě aprílové počasí jako vyšité, jenomže v srpnu.

Po další chvilí bloudění, kdy jsme se nemohli shodnout na dalším směru cesty, jsme se konečně dostali až do Královské botanické zahrady. Tam je vstup zdarma a zahrada je uspořádána spíše jako park; nachází se v ní celá řada pozoruhodných exponátů (alespoň pro nás Evropany). Zaujala nás zvláště rostlina, ze které se vyrábí koření karí, jejíž listy opravdu měly jeho nezaměnitelné aroma, navzdory tomu, že rostlina sama vzhledem spíše připomíná levanduli. Kromě toho tam byl bezpočet dalších bylinek, vyšších rostlin i obrovských stromů, a také mnoho ptáků – v Sydney je především spousta racků a holubů, ale zahlédli jsme i papoušky, brodivé ptáky podobající se ibisům a černobílé ptáky podobné strakám, kteří mají překvapivě melodický hlas.

K hotelu jsme (tedy alespoň já a Lenka) dorazili už v půl čtvrté. Je to na nás docela brzy, ale dlouhý výlet a nevyspalost z vlaku se na nás podepsaly, a my jsme zcela vyčerpaní padli do postele. Maminka obešla ještě několik význačných budov a dorazila kolem páté, jinak však následovala stejnou trajektorii. Probudili jsme se až v sedm hodin, kdy začala slíbená večeře zdarma – byla to kuřecí křídla s omáčkou a rýží. Trochu ostřejší, ale jinak dobré!

Půjdeme už spát, zítra vyjíždíme do Modrých hor a program bude opravdu nabitý!

7

DEN OSMÝ:

DIVOČINA, KAM SE PODÍVÁTE

Vstali jsme opět jednou brzo a v 8:15 jsme už čekali před ubytovnou, kam pro nás měl přijet autobus. A přijel, i když s určitým zpožděním. Je to podobný typ jako při výletu na Phillip Island včetně vtipného a věci znalého průvodce. A mohli jsme vyrazit do Modrých hor!

Zpočátku jsme projížděli předměstím Sydney. To chvíli trvalo – tato předměstí se totiž táhnou více než 50 kilometrů daleko! Když jsme konečně dorazili k řece, která tvoří západní hranici města, společnost Oz Trails, která tento výlet poskytuje, poskytla i malé občerstvení. Chvíli jsme si odpočinuli u řeky a pozorovali ptáky.

Ptáků je v Austrálii spousta. Na první pohled často připomínají ty naše, ale pak se ukáže, že se jedná o něco úplně jiného. Ibisové, kterých je Sydney plné, jsou sice opravdu příbuzní s posvátnými egyptskými ibisy, ale obyvatelé jich už začínají mít plné zuby, protože se hrabou v odpadcích a ošklivě páchnou, a občas je vybíjejí. Místní straky nejsou ve skutečnosti s těmi evropskými nijak zvlášť příbuzné a docela dobře se adaptovaly na město – některé z nich ale prý v době hnízdění útočí na lidi. Pak ale vidíte ptáky, kteří trochu připomínají kosy, a nevíte – jsou příbuzní, nejsou...? A pak jsou tu papouškové, ale u těch aspoň víte, na čem jste.

Na další cestě nám náš řidič-průvodce vysvětloval uspořádání Modrých hor. Horami vede hlavní silnice a téměř všichni z 80 000 obyvatel žijí v její těsné blízkosti. Kromě tohoto pruhu civilizace je tam nedotčená divočina – to je něco, co si Evropan představí jen velmi těžko! Prales je holt prales, i když je v mírném pásmu – dokáže člověka pohltit tak, že už se nikdy nenajde, stačí jen na okamžik sejít z vyznačené cesty.

Zastavili jsme se na vyhlídce King Tableland. Tady hory prudce spadají do kaňonu, kterému tu říkají Velký kaňon – a pyšní se tím, že je daleko starší než ten americký. Mohli jsme se posadit na okraj pískovcové skály a klátit nohama nad propastí – není tu totiž žádné zábradlí. Ale moc turistů tu prý neztrácejí...

Jako další jsme se byli podívat na vodopád Wentworth Falls, kde prý kdysi byl i Charles Darwin, když na plavbě lodi Beagle navštívil Austrálii. Vodopád je to opravdu pěkný, vyšší (údajně) než Niagarské vodopády, i když samozřejmě daleko menší co do ostatních rozměrů. Průvodce nám po cestě podal výklad k některým zajímavým stromům, které se tu nacházely, především o banksii, která se adaptovala na lesní požáry a její semena nevyklíčí, dokud neprojdou ohněm. Další zastávka byla ve vesnici Leura, kde jsme se naobědvali. Ceny byly poměrně vysoké (zřejmě vysokohorská přírážka), ale ještě to šlo.

A pak jsme dorazili do hlavního cíle cesty, městečka Katoomba, které slouží jako centrum oblasti Modrých hor. Tam jsme se za příplatek (opět docela velký) mohli projet na lanovce nebo na nejstrmější zubatce na světě. To jsme ale oželeli a místo toho jsme se vydali na okružní vyhlídkovou pěší cestu. Ta stála za to! Byla plná strmých schodů a vedla buď na okraji útesu nebo pralesem. Kam se na tohle hrabou naše lesy – bylo vidět, že v tomhle lese není člověk pánem, ale nanejvýš nepřítelištrpěným hostem.

Po dokončení vycházky jsme navštívili obchod se suvenýry. Koupil jsem si bumerang domorodé výroby – nebyl levný, ale ono se to vrátí. Venku jsme mohli pozorovat zajímavou podívanou, kdy se nějaký místní pták pustil do křížku se strakou a nemilosrdně ji proháněl. Ale pak přijel autobus a my jeli zase zpátky.

Po cestě jsme se zastavili ještě na Klokanií ulici. Ta je zvláštní tím, že je tu v pískovci vyrytý obraz klokana starý nejméně čtyři sta let. Nikdo neví proč, ani sami domorodci si už nejsou jistí. Mně osobně – a průvodci také – to připadalo, jako by klokana nemalovali, ale prostě ho mrtvého položili na kámen a obtáhli.

Ještě jsme projeli kolem olympijského areálu, kde se konala olympiáda v roce 2000, a už jsme byli skoro v centru Sydney. Jako závěr výletu jsme se ještě projeli po řece a přístavu v lodi. Ta měla dvě zastávky: Darling Harbour, blízko naší ubytovny, a Circular Quay, hlavní nábreží s operou, kde jsme byli včera. Zatímco máma se rozhodla jet až na konec, my s Lenkou jsme vystoupili v Darling Harbour a pokusili jsme se dojít do ubytovny. To jsme si ovšem dali! Vydali jsme se kolem zdi, ve které nebyly žádné průchody a která nás nakonec zavedla asi kilometr mimo cestu. Jen tak tak jsme se stihli dostat domů dřív než maminka.

K večeři jsme si ohřáli karí, které s sebou táhneme už z Melbourne. Připojili jsme se na internet, ale musíme jít opět brzy spát, protože zítra míříme zase dál.

8

DEN DEVÁTÝ:

CESTA NA JIHOVÝCHOD, DRUHÁ ČÁST

Vstáváme a balíme, abychom mohli v 9:05 nastoupit na autobus, který nás od hotelu odveze na letiště – dnes totiž na nějaký čas dáváme Austrálii sbohem a vydáváme se na nedaleký Nový Zéland.

Na letiště jsme dorazili včas a odbavili se – jen s maminkou byly problémy, protože se ukázalo, že si neprozřetelně do příručních zavazadel zabalila nůž, nůžky a hygienické potřeby. A tak jsme museli jedno příruční zavazadlo ještě mimořádně odbavit a poslat do zavazadlového prostoru.

I když jsme měli let koupený přes společnost Emirates, letěli jsme se společností Qantas, která operuje v této části světa. Letadlo bylo menší a palubní zábava omezenější, ale také to byl jen krátký tříhodinový let; Nový Zéland leží v moři nějaké dva tisíce kilometrů na východ a kousek na jih od Austrálie, což znamenalo posun času o další dvě hodiny.

Vyletěli jsme v půl dvanácté a ve tři čtvrtě na pět novozélandského času jsme dosedli na letiště v Aucklandu, největším městě Severního ostrova. Další hodinu nám zabral průchod imigrační kontrolou – berou tu velmi vážně dovoz potravin a rentgenují zavazadla, zda někdo neveze nějaké zkjázané ovoce. Počasí tu nebylo valné, neustále pršelo – prý mají být i přívalové deště, což pro nás opravdu není ideální. Autobus nás z letiště odvezl k naší ubytovně, která se jmenuje JUCY.

Zatímco Melbourne bylo celkem ploché a Sydney mělo pár kopečků, Auckland je vyloženě kopcovitý. Náš hotel je v dost strmé ulici, takže večerní vycházka místy působila spíše jako horolezecká výprava. Chtěli jsme se podívat po okolí – jsou tu většinou hotely a jen málo obchodů. Nakonec jsme našli hotel s restaurací, kde jsme dostali poměrně rozumnou večeři za poměrně rozumnou cenu.

Den se o dvě hodiny zkrátil, a proto je kratší i dnešní zápis. Zítra se pokusíme prozkoumat toto zajímavé město ještě trochu víc.

9

DEN DESÁTÝ:

FLÓRA, FAUNA A OBYVATELSTVO
NOVÉHO ZÉLANDU

Dnes jsme měli jeden z oněch význačných dní, kdy jsme se nemuseli budit přehnaně brzy – po dalším dvouhodinovém časovém posuvu je to jen dobře! Ráno po snídani vyrážíme do Aucklandu.

Auckland není v porovnání s Melbourne nebo Sydney příliš velké město, je tu jen něco přes jeden milión obyvatel – což je ovšem asi třetina obyvatel celého Nového Zélandu. Není to příliš lidnatá země.

Počasí se bohužel příliš nevyvedlo – celý den poprchává, ale aspoň neleje jako včera. Jako první jsme zamířili – no, spíš náhodou dorazili – k Aucklandské univerzitě. Tam nás zaujaly rostliny, které měly botanické jmenovky, takže jsme se o nich mohli něco dozvědět. Nejzajímavější byl strom zvaný "póhutukawa", který, jak jsme se dozvěděli na Wikipedii, se také nazývá "Novozélandský vánoční strom", protože vždy kolem vánočních svátků nádherně červeně kvete. Ale i bez květů je impozantní – rozrůstá se totiž do obrovské šířky a dominuje tak širokému okolí. Pak jsme se kdovíjak ocitli v parku, kde jsme viděli další krásné ukázky místních rostlin, např. impozantní rozkvetlé magnólie.

Dále jsme pokračovali po Queen Street, jedné z hlavních ulic města. Kromě radnice tu byla spousta obchodů se suvenýry, ale zatím jsme nic nekupovali. Došli jsme až do přístavu, kde jsme se podívali na nabídky lodních výletů. Při návštěvě Aucklandu by se měl člověk podívat na některý z místních ostrovů – nakonec jsme se rozhodli vydat se zítra na ostrov Rangitoto, který leží nedaleko od města.

Pak jsme museli vyřešit naši další dopravu. Nechceme totiž strávit celý náš novozélandský týden jenom v Aucklandu, a tak se pozítří vydáme do asi 230 km vzdáleného městečka Rotorua. Nabídky autobusů, které tam jedou, jsou opravdu prazvláštní, ceny se podle denní doby a atrakcí navštívených po cestě neuvěřitelně liší. Nakonec jsme získali cestu do Rotoruy a zpět za velmi výhodnou cenu.

Už bylo kolem jedné hodiny a my jsme se zastavili na oběd v jednom místním podniku. Situace s restauracemi není v Aucklandu příliš dobrá, převládá tu fast food, a i v této restauraci bylo dost obtížné si sednout. Nejsou tu na to prostě moc zařízení.

Kolem druhé hodiny jsme se vydali zpět k hotelu. Po cestě jsem měl bohužel menší konflikt se stromem póhutukawa, který zákeřně vyrostl do chodníku a v nestřeženém okamžiku mě udeřil do hlavy. Jsem si jistý, že jeho název musí v domorodém jazyce znamenat nějakou nadávku.

Každopádně: vrátili jsme do hotelu, abychom se připravili na hlavní akci dne – jsme pozvaní na večeři u mé aucklandské kamarádky Julie. Její manžel Martin pro nás přijel autem a nabídl se, že nás zaveze podívat se po městě, kam budeme chtít. Protože už jsme ty nejzajímavější památky viděli (z toho, že se o nich příliš nerozepisuji, můžete jejich význam posoudit sami), požádali jsme ho, aby nás zavezl do zoologické zahrady, protože jsme chtěli vidět nějaká pravá novozélandská zvířata.

Aucklandská zoo je poměrně velká a vstupné bylo levnější, než jsme se obávali; řada zvířat se ovšem v dnešním chladném počasí raději ani neukazovala. Prošli jsme řadu expozic – některé najdete v každé zoo, jiné ale byly unikátní a ty jsme si chtěli prohlédnout zvlášť pozorně.

A tak jsme mohli vidět řadu novozélandských endemitů; jsou tu plazi, jako proslulá haterie nebo různí gekoni, ale především ptáci – na Novém Zélandu nebyli až do příchodu člověka žádní savci až na netopýry, a tak se tu ptáci vyvinuli do pozoruhodných forem. Spatřili jsme horského papouška kea nebo obrovského holuba kúkupa nebo též kererú, který roznáší semena stromů. Jen pták, na kterého jsme se těšili nejvíc, proslulý pták kiwi, symbol Nového Zélandu, nám bohužel unikl – v jejich expozici se nehnula ani noha, natožpak zobák. Ale všichni víme, jak vypadá – obchody se suvenýry jich tu jsou plné...

Zoo zavřela už v pět hodin večer a Martin nás odvezl na předměstí, kde Julie bydlí. Seznámili jsme se s její rodinou – dcerou Lauren a synem Jackem – předali dárky, které jsme jí přivezli, a dočkali se bohaté večeře. Tak dobře jsme se na naší cestě opravdu ještě nenajedli! Výborně jsme si s Julií a její rodinou popovídali a Martin nás večer opět zavezl domů na ubytovnu. A tak zase spát, zítra vyrážíme na ostrov Rangitoto!

10

DEN JEDENÁCTÝ:

PRŠÍ, PRŠÍ, JEN SE LEJE

Vstali jsme jako obvykle brzy a vyrazili jsme do přístavu, abychom nastoupili na loď, která směřuje na ostrov Rangitoto. Ten je velmi blízko Aucklandu a je to ostrov velmi mladý – vynořil se z moře při sopečné erupci, a to před pouhými 600 lety!

Jenomže dnes to na sopečné erupce moc nevypadalo – naopak byla zima a vytrvale pršelo. A když nepršelo, tak pro změnu mrholilo, případně lilo. Až se člověk diví, že celý Auckland už dávno není pod vodou...

Ostrov Rangitoto je přírodní rezervace. Nestojí tu žádná obydlí kromě několika chat zvaných "bache", které tu postavili ve třicátých letech minulého století, nejsou tu žádné obchody a dokonce i toalety tu jsou velmi spartanské. Jediné, co se tu dá dělat, je jít na výlet na sopku, a to jsme také udělali, protože navštěvování sopek je oblíbenou tradicí naší rodiny.

Celý ostrov je tvořený ztuhlou lávou. Brzy po jeho vzniku ho ale život z nedalekého Nového Zélandu začal kolonizovat. Stále ještě neskončil – některá místa ostrova jsou úplně holá, maximálně s nějakým tím lišejníkem, ale jinde už vesele bují les ze stromů póhutukawa nebo pobřežní porosty mangrovníků. Stoupali jsme po krátké, ale zato fyzicky náročné trase nahoru a po cestě jsme čelili větru – déšť na štěstí na chvíli ustal. V jednom místě jsme odbočili, abychom viděli lávové tunely, ale příliš nás nenadchly – byly to jen takové úzké a tmavé jeskyně, kam jsme raději nelezli.

Pokračovali jsme se výstupu a kolem poledne jsme se konečně dostali na vrchol sopky. Je pouhých 260 metrů nad mořem, ale byli jsme zadýchaní, jako bychom právě vylezli na Sněžku. A tomu

odpovídal i výhled – kužel sopky byl zahalený do mraků a z okolí nebylo vidět skoro nic. A tak jsme se vydali zpátky dolů, ovšem po jiné trase, která nás zavedla na západní okraj ostrova.

Tam se nacházela pláž, kde jsme chvíli hledali mušle. Pláž byla zčásti ze sopečných kamenů a zčásti z černého sopečného písku – i kdyby bylo počasí na koupání, tady by to bylo dost rizikové. Po cestě nás provázeli ptáci, kterých na ostrově stále ještě moc není; zato savci tu nejsou vůbec, nebo by aspoň neměli být – zdejší ochránci přírody je nemilosrdně likvidují, aby nenarušili ekosystém ostrova.

Byly asi dvě hodiny, když jsme konečně dorazili k molu, odkud jsme vyšli. Ted' jsme museli počkat na poslední lod'. Na ostrov a z něj jezdí jen několik lodí denně, a komu by lod' ujela, musel by tu přenocovat (nebo spíš dojít k mostu vedoucímu na blízký sousední ostrov, který je obydlený). Lod' ale stále nejela, zato déšť pomalu sílil a nám nezbývalo než se bavit sledováním místního ptactva. Po půl čtvrté lod' konečně přijela, a my jsme s velkou radostí zalezli dovnitř a nechali se odvézt zpátky do Aucklandu.

Tam jsme navštívili supermarket a nakoupili – na ostrově jsme měli jen sendvič, a tak máme opravdu velký hlad a rozhodli jsme se uvařit si v kuchyni ubytovny nějaké pořádné jídlo. A tak si dopřáváme biftek z jižních chovů s brambory – výborný! Ale ted' už musíme zase balit, zítra opouštíme Auckland a vydáváme se do Rotoruy.

11

DEN DVANÁCTÝ:

HORKÁ PŮDA POD NOHAMA

A máme tu další den s brzkým vstáváním, tentokrát dokonce už kolem šesté. Náš autobus do Rotoruy odjíždí v 8:15. A tak balíme, snídáme a vyrážíme s kufry na autobusové nádraží. To je kus cesty od naší ubytovny, a navíc do kopce, takže je to docela práce!

Na nástupiště jsme dorazili s předstihem – autobus naopak se zpožděním. Ale naložil naše kufry a my jsme se vydali na čtyřhodinovou cestu. Po odjezdu z Aucklandu jsme vyrazili pláněmi s velkými stády krav a ovcí – dokonce jsme zahlédli i nějaké koně a několik pštrosů. Domácích zvířat je na Novém Zélandu spousta, jen ovcí je desetkrát víc než lidí.

Dorazili jsme k informačnímu centru městečka Rotorua. To má asi 56 000 obyvatel, což z něj činí desáté nejlidnatější město Nového Zélandu. Ze všeho nejdřív jsme se podívali na nabídky výletů a jeden si hned zamluvili. Pak jsme šli hledat naše ubytování – bydlíme v hostelu Oasis, ale ten byl od centra města mnohem dál, než jsme si mysleli, a tak jsme naše kufry táhli asi dva kilometry daleko. Narazili jsme na park, kde se v některých místech valila ze země pára a byla tu jezírka s horkou vodou – Rotorua je supervulkán a dodnes tu je spousta geotermální energie. Ale to ještě uvidíme.

Asi ve čtvrt na dvě jsme konečně dorazili k hostelu. Bohužel zrovna v době polední pauzy. A tak jsme čekali dalších pětáctyřicet minut, než se korejská majitelka hostelu objevila. Pustila nás dovnitř a ukázala nám pokoj. Ten je na naše poměry opravdu velký – je tu celkem pět postelí, ale to nevyužijeme. Jsme v celém podniku úplně sami, protože je mimo sezónu. A taky je tu wi-fi zdarma a počasí se umoudřilo – sluníčko hřeje, zkrátka: luxus.

Vydali jsme se tedy do města. Rotorua nemá moc obyvatel, ale protože se skládá většinou z přízemních až jednopatrových budov, je poměrně roztahaná. Po obědě v korejské restauraci jsme zašli do parku; viděli jsme slavné polynéské lázně, nádhernou starou lázeňskou budovu (prý nejfotografovanější budovu na Severním ostrově), termální jezírka a kaluže a hlavně jezero Rotorua (což v jazyce Maorů znamená "Druhé jezero", protože bylo druhé v pořadí, které tu objevili) – tam byla celá řada zajímavých ptáků včetně spousty černých labutí.

Kousek odtamtud bylo maorské stavení a anglikánský kostel, a u nich se na několika místech začala podzemní horká voda prodírat na povrch. Bylo zajímavé slyšet bublání vroucí vody u otvoru mezi dlaždicemi.

Koupili jsme večeri v podniku PizzaHut a vrátili jsme se do hostelu. Zítra nás čeká zajímavý výlet!

12

DEN TŘINÁCTÝ:

V JAKÉM ŽE TO JSME KRAJI?

Vstáváme v půl sedmé a snídáme. Dnes máme za těžké peníze koupený výlet do jedné z velkých novozélandských atrakcí – do Hobitína.

Nejprve jsme se vydali k informačnímu centru, kam pro nás v 8:15 přijel autobus. Hobitín je poměrně daleko, jede se tam asi hodinu, a řidič po celou cestu zarytě mlčel. Teprve u vstupu nám o této atrakci něco málo pověděl a nabral průvodkyni.

Hobitín vznikl na pozemku jedné novozélandské ovčí farmy, kterou si vyhlédl režisér Pána prstenů sir Peter Jackson. Původní kulisy byly strženy, ale při natáčení trilogie Hobit vznikla nová scéna, která už zůstala jako trvalá a přístupná pro turisty. Přístup je tam po silnici, kterou postavila novozélandská armáda; až tak moc si tam Jacksonův projekt považují!

A tak jsme se mohli podívat na malebné panoráma hobití vesničky (v těsném sousedství ovčích stád, která stále zabírají zbytek farmy – v této roční době navíc s velkým množstvím jehňat). Vesnice obsahuje téměř 40 nor vyhloubených do úbočí kopce, ale žádná z nich – ani samotné Dno pytle – není úplné obydlí; dají se otevřít dveře a to je tak všechno. Dozvěděli jsme se, že nory mají různou velikost podle účelu – hobití herci se natáčeli u nor větších, Gandalf pak u těch menších. V komínech jsou nainstalované stroje na kouř a farma zaměstnává lidi, kteří každý den chodí natahovat a stahovat šňůry s prádlem a starají se o pěstování zeleniny a květin.

Nad samotným Dnem pytle, domovem Bilba a Froda, se nachází umělý dub ze silikonu a oceli a dole je travnatá plocha (vysušená bažina), na které se odehrál Bilbův poslední narozeninový večírek. A o

kus dál byla hospoda U zeleného draka, kterou... kterou si tak docela nepamatuju, ale na tom nezáleží – dostali jsme tam dobré pití, máma s Lenkou místní pivo a já zázvorovou limonádu. Všechno pití se vyrábí v nedalekém městě Hamilton specificky pro Hobitín a nikde jinde na světě tato značka není k sehnání.

Návštěva byla drahá, ale moc se nám líbila. Jenže pak jsme po další hodině cesty asi ve 13:15 dorazili zpátky do Rotoruy a museli jsme přemýšlet, co dál. A tak jsme zašli do informačního centra.

Nakonec jsme se rozhodli ještě pro dva výlety. Zašli jsme na oběd do kavárny Tlustý pes, kterou Lence poradil kamarád, co tu už kdysi byl – dalo se tam opravdu velmi levně najíst a bylo toho hodně! A ve 14:15 jsme byli u informačního centra nachystaní k dalšímu výletu, kterým byla vyjížd'ka v obožřivelném transportéru DUKW, přezdívaném "kachna".

Tahle vozidla byla vyrobená za druhé světové války, takže jsou stará asi sedmdesát let! Přesto však stále slouží; naše "kachna" byla silně upravená (původní snad byla jen karosérie), ale bavili jsme se náramně; náš průvodce/řidič byl vtipálek a celou cestu nám vyprávěl zajímavosti o místním kraji. Kromě toho nás vybavil kachními kvákadly a vyžadoval, abychom s nimi "zdravili" kolemjdoucí.

Jeli jsme ke dvěma menším jezerům poblíž Rotorui, k Modrému jezeru a k jezeru Okareka. Do každého z nich jsme s naším vozidlem sjeli a chvíli se po něm plavili. U jezera Okareka jsme viděli i několik velmi drahých domů, které tam slouží boháčům místním i zámořským. Pronajmout si ten nejlepší stojí šestnáct tisíc dolarů na den, což je prozatím přece jen mírně mimo naše finanční

možnosti (pokud byste měli zájem, cena zahrnuje osobního kuchaře, služebnictvo, vinný sklep a heliport).

Ještě jsme se podívali na sopku Tarawera, která v roce 1886 vybuchla a zpustošila okolní kraj, a vrátili jsme se do Rotoruy.

Nakoupili jsme v místním supermarketu – dnes zkusíme udělat jehněčí, asi jsme dostali chuť po té ovčí farmě u Hobitína. Zítra máme ještě jeden výlet a odpoledne se vracíme do Aucklandu.

13

DEN ČTRNÁCTÝ:

NÁVŠTĚVA V PEKLE

Dnes jsme si trochu přispali, ale nakonec jsme vstali a sbalili se. Necháváme si kufry u naší korejské domácnosti a vyrážíme k silnici, kde nás v 8:45 vyzvedává autobus směřující do naší poslední destinace v Rotorui: termálního parku Wai-O-Tapu.

Po nabrání asi tak dalších dvaceti pasažérů se náš řidič rozhovořil. I když je to jeden z nejsvětějších lidí, jaké jsem kdy viděl, má v sobě maorskou krev a je na ni jaksepatří hrdý. A tak nás častoval příběhy o Maorech a jejich kolonizaci Nového Zélandu.

Po vyložení několika cestujících v údolí Waimangu jsme zastavili u gejzíru Lady Knox. Právě včas – tento gejzír totiž soptí pravidelně každý den v 10:15. Taková přesnost se zdá být pozoruhodná, ovšem jen do chvíle, než zjistíte, že vždy touto dobou hodí zaměstnanec termálního parku do jeho ústí pytlík surfaktantů. Ty naruší povrchové napětí vody a vyvolají silnou a dlouhotrvající erupci, kdy voda stříká víc než deset metrů vysoko – opravdu impozantní pohled!

Po návratu do autobusu jsme se vydali do parku jako takového. Termální oblast Wai-O-Tapu zabírá asi 18 čtverečních kilometrů, ale jen část je přístupná veřejnosti. Tam je vybudováno několik okruhů, po kterých se návštěvníci mohou vydat, a to v různých délkách podle jejich zdatnosti a času, který mají k dispozici. My jsme měli času dost, a tak jsme se vydali na nejdelší, 75-minutový okruh, který vede kolem všech zdejších zajímavostí.

Těch je celkem 25 a některé opravdu berou dech! Země je tu rozrytá hlubokými trhlinami, ve kterých vře voda nebo bahno. Největší horký pramen v oblasti, Šampaňské jezírko, které se tak nazývá podle

šumění bublinek oxidu uhličitého vystupujících na povrch, se rozlévá na rozsáhlou pláň zvanou "Malířova paleta", na které se usazují různobarevné soli. Na jiné pláni zvané "Pánev", se uhnízdili brodiví ptáci, kteří zde jsou v bezpečí před jakýmkoli dravci. Síra unikající ze země vytvořila v některých místech rozsáhlé krystaly, nánosy nebo pokryla stěny jeskyní. Nejzajímavějšími částmi bylo jasně zelené jezero a poslední atrakce zvaná "Děblova lázeň". To je horká tůň jedovatě žlutozelené barvy (díky směsi zelené skalice a síry), kde by se asi opravdu nikdo neodvážil koupat.

Poslední částí návštěvy Wai-O-Tapu bylo Peklo. Tak řidič autobusu říkal rozsáhlé ploše bahna, ze které neustále na různých místech vystupovaly a praskaly bubliny. Prý ideální místo na to zbavit se nepohodlných osob, případně vrásek...

Dojeli jsme zpátky k hotelu a vyzvedli si kufry. S těmi jsme se pak vydali k informačnímu centru (po cestě jsme se ještě stavili na oběd). A měli jsme štěstí – autobus z Aucklandu už přijel, takže jsme si mohli uložit kufry a schovat se před deštěm, který se už zase začal spouštět.

Čtyřhodinová cesta do Aucklandu proběhla celkem v klidu. Jen počasí se stále zhoršovalo, takže po příjezdu to vypadalo podobně, jako když jsme z Aucklandu před dvěma dny odjížděli.

Tentokrát jsme nejeli do centra, ale do čtvrti Manukau, kde jsme měli chytit autobus na letiště. Ten ale z neznámých příčin nejel a nakonec měl více než dvacetiminutové zpoždění. Po krátké a zamotané jízdě Aucklandem jsme se nakonec dostli k mezinárodnímu letišti, odkud máme zítra odlétat. Tam na

nás opět čekala Julie s Martinem, kteří nás vzali k našemu hotelu – ibis Budget Auckland Airport. Ubytování je tam celkem pěkné, lepší než v předchozím ibis Budget v Melbourne!

Strčili jsme kufry do pokoje a vydali se s Julií a Martinem na kafe. To se ovšem snáz řeklo, než udělalo – bloudili jsme potměným Aucklandem a většina podniků už měla zavřeno, takže jsme nakonec museli vzít zavděk McCafé. Ale i to šlo a užili jsme si s našimi aucklandskými přáteli ještě jeden večer.

Když nás zavezli zpátky k hotelu, rozloučili jsme se. A zítra se rozloučíme s celým Novým Zélandem.

14

DEN PATNÁCTÝ:

LETĚM SVĚTEM BRISBANEM

Vstáváme trochu později, až kolem osmé. V pokoji můžeme zůstat do deseti hodin, takže jsme se v klidu nasnídali a sbalili; kufry jsme dali do recepce a vydali jsme se omrknout okolí hotelu. Je tu nákupní centrum, kde jsme utratili zbytek našich novozélandských dolarů, a také KFC, kde jsme si dali něco k obědu.

Vyzvedli jsme kufry a vydali se na letiště. Přes poplašná bezpečnostní hlášení se nic nestalo a my jsme se v pořádku dostali do letadla. A pak už následovalo obvyklé několikahodinové sezení, zatímco letadlo nás dovezlo přes "strouhu", jak tu říkají Tasmánskému moři, až do australského města Brisbane.

V Brisbane jsme se ovšem zdrželi jen opravdu krátce. Byla už tma a my jsme přendali zavazadla do péče domácích letů a přešli v autobuse na domácí letiště, odkud nám za chvíli odlétal let do naší konečné destinace – města Cairns ve státě Queensland, tedy v severovýchodní Austrálii.

I tento let zdárně skončil a my jsme tak dovršili naši sbírku letišť na této cestě. Je jich celkem osm – Praha, Dubaj, Kuala Lumpur, Melbourne, Sydney, Auckland, Brisbane a Cairns! Tady v Cairnsu je poslední zastávka naší cesty, zato však zastávka dlouhá, protože tu budeme celý týden.

Taxíkem jsme se dostali do našeho ubytování, hotelu Palm Royal Cairns. Pokoj, který jsme dostali, je opravdu luxusní – velký, s měkkými postelemi, koupelnou, klimatizací a dokonce i balkónem, ze kterého je výhled na bazén. Velký rozdíl oproti ubytovnám, kde jsme byli předtím! Je už ale pozdě, deset hodin večer neboli půlnoc podle Aucklandského času, a tak už jdeme spát – město prozkoumáme zítra a podíváme se, jaké zajímavé výlety nabízí.

15

DEN ŠESTNÁCTÝ:

KONEČNĚ V TEPLĚ

Dnes jsme si pořádně pospali, protože zůstáváme ve městě a nikam nejedeme. Kolem půl jedenácté vycházíme z hotelu, abychom se porozhlédli po městě Cairns.

Hned na úvod nás zalil pocit, který jsme už dlouho nepocítili. Bylo to teplo. Dnes se teplota v Cairnsu vyšplhala na krásných 28 stupňů a slunce pálilo jako už dlouho ne. To se poznají tropy – jsme teď na samém severu Austrálie, až nad obratníkem Kozoroha.

Naším cílem bylo dostat se do centra města. To je ovšem několik kilometrů daleko a cesta tam vede předměstími, kde nejsou žádné obchody ani restaurace. Po cestě jsme narazili na řadu zvláštních věcí, ať už to byli velicí papoušci kakadu, kteří posedávali na místních stromech, obrovská pavučina obydlená řadou velkých, nepřívětivě se tvářících pavouků, nebo bažina, která se rozkládá uprostřed města, aby pomohla s odvodňováním v případě povodně. V tomto ohledu máme štěstí – přijeli jsme do Cairnsu v zimě, kdy je tu období sucha; v létě tu jsou monzunové bouře a mohou přijít velké lijáky.

Nakonec jsme dorazili k hospodě, kde jsme se najedli. V tropech je evidentně všechno větší – porce byly opravdu obrovské a měli jsme co dělat, abychom je vůbec snědli.

A pak už jsme pomalu došli na pobřeží. Bylo krásné, jen jedna věc mu chyběla – moře. Po krátkém pátrání jsme ho našli; schovávalo se na obzoru. Byl totiž právě odliv, moře ustoupilo a odhalilo rozsáhlou pláň z písku a bahna, kde pobíhali nejrůznější ptáci; dokonce jsme spatřili skupinu pelikánů, kteří tam odpočívali. Na pláni rostly tu a tam stromy, které musely být při přílivu potopené ve vodě – zřejmě mangrovníky – a ve zbytcích vody se proháněli malí dvojdyšní bahníci.

Pokračovali jsme po nábřeží. Dorazili jsme do Cairnsu právě během zdejšího festivalu, takže je tu spousta návštěvníků a na ulici se pořádají různé akce. Našli jsme informační centrum, kde se prodávaly výlety, a prohlédli jsme si je. Jsou tu v podstatě dva základní typy – výlety na moře nebo výlety do pralesa. Pro několik z nich jsme se rozhodli a zítra vyrážíme na první výlet na Greenův ostrov.

Pokoušeli jsme se najít směnárnu, ale bez valného úspěchu – těch pár, které mají otevřeno, mají nevýhodné kurzy. Zkusíme to znovu v pondělí. Vydali jsme se tedy k místnímu přístavišti. Tam je konečně nějaká voda – viděli jsme dokonce pelikána, který rejdlil v moři a lovil ryby. Jeho úspěšnost ale evidentně nebyla nijak valná. Ale moře se naštěstí umoudřilo a začalo se opět vracet ke břehu.

Po zastávce na zmrzlinu (které zde nedávají ani tak kopečky, jako spíš menší hory) jsme našli terminál, kde se máme zítra hlásit, a pokusili jsme se seznámit se zdejším autobusovým systémem. Nedosáhli jsme velkého úspěchu – zrovna v době našeho pobytu prochází systém autobusových zastávek revizí. Kolem tři čtvrtě na pět ale nasedáme na autobus a míříme k nákupnímu centru Raintree, které by mělo být podle našich výpočtů poblíž hotelu.

A opravdu bylo! Zašli jsme do supermarketu nakoupit, ale už v půl šesté nás začali vyhánět, že zavírají. A tak nám nezbylo než se vrátit do hotelu. Zítra budeme muset zase vstát dřív, abychom se mohli vydat na moře!

16

DEN SEDMNÁCTÝ:

SLEPIČÍ OSTROV

Vstáváme a na devátou hodinu míříme k nákupnímu centru na autobus. Po cestě nás zarazilo obrovské množství peří na zemi. Zdá se, že v blízkosti hotelu žije spousta ptáků, kteří jsou spolu ve válečném stavu. Autobusem jedeme do centra města k přístavu, kde se nachází molo. A brzy už vyrážíme na Greenův ostrov! Lod' je poměrně velká a rychlá a už za 45 minut kotvíme na ostrově.

Greenův ostrov leží kousek od pobřeží a podobně jako Rangitoto je to národní park. Ostrov je korálového původu a je starý asi šest tisíc let. Nejprve jsme se vydali do pralesa; je stejně jako ostrov teprve nedávného data a velmi malý, ale poskytuje docela dobrou ukázkou toho, jak takový pravý prales vypadá. Je jenom zvláštní, že většinu ptáků na ostrově tvoří malé hrabavé potvůrky, zřejmě nějaký příbuzný slepice. Všude tu pobíhají a do všeho strkají zobák.

Ostrov je malý, a tak jsme ho za chvíli pralesem a pláží celý obešli. Chtěli jsme se naobědvat a zkusili jsme jeden místní podnik – jenže příprava jídla trvala tak dlouho, že nám nezbylo než si ho vzít s sebou na další atrakci: vyjížďku v lodi se skleněným dnem.

Vrátili jsme se tedy na molo. Když lod' připlula, vyrazili jsme. Skleněným dnem jsou krásně vidět zdejší korály, stejně jako spousta ryb, která mezi nimi pluje. Oproti našim předešlým zkušenostem z Egypta se mezi zdejšími korály vyskytují ryby mnohem větší – některé mají půl metru i víc! Na ostrově je ovšem rybolov zakázán...

Kromě ryb a korálů jsou tu také zajímaví mlži: zévy, které dorůstají až metrových rozměrů. Tak velké škeble jsou už dost nebezpečné: pokud by do nich někdo strčil ruku nebo jinou část těla, může se stát, že mu ji zéva přiskřípne a on se už nedostane zpátky na hladinu.

Po vyjíždění jsme se opožděně naobědvali a plácli se k moři. Bohužel, plážová lehátka a slunečník by nás vyšla na třicet dolarů, což je přece jenom hodně. Musíme tedy doufat, že nás slunce za tu chvíli nespálí.

A konečně také přišel čas na naše potápěčské masky a šnorchly, které vezeme celou cestu v kufru. Cesta do vody je ovšem dost obtížná, protože je opět odliv a moře je tu, stejně jako v Cairnsu, mělké; musíme jít poměrně daleko, než se dostaneme někam, kde se dá bezpečně plavat.

Když jsme se konečně ponořili, ocitli jsme se nad pláněmi chaluh. Podařilo se nám narazit na mořskou želvu, která se na nich pásala, a pohládili jsme si její krunýř; nezdálo se, že by se o nás nějak zajímala. Ryb je pod vodou vidět také dost a dost, někdy tvoří větší hejna. Donavigovali jsme ke korálovým útesům; na mnoha místech z nich vyrůstají obrovské sasanky s více než dvacetimetrovými chapadly, kterým se raději vyhýbáme. Jsme přece jen v Austrálii, kde může člověka zabít skoro cokoli... Korály jsou pěkné, ale příliš daleko se přece jen neodvažujeme. Ještě jsme našli ježovku a už opatrně lezeme zpátky z vody. Osvěžili jsme se v bazénu a nakonec, v půl páté odpoledne, míříme na lodi zpět do Cairnsu. Tam jsme tak tak stihli autobus do našeho centra.

Zítra si dáme od výletů klid a trochu si odpočineme.

17

DEN OSMNÁCTÝ:

KLID A POHODA

Dnes jsme si přispali. Nemáme žádný výlet, nikam nepřejíždíme, můžeme být v naprostém klidu, a tak chceme tuto možnost jaksepatří využít.

Pravda – ono se řekne "přispat si", ale to je tu vlastně docela obtížné. Mohou za to papoušci kakadu. U nás doma jsou kakadu nádherní, elegantní ptáci, kteří jsou ozdobou svého majitele. Tady jsou to uřvané obludy, které si zřejmě vytkly za cíl nahradit kohouty. Ale to jen tak na okraj.

Vydáváme se do obchodního centra, které konečně vidíme otevřené. Nabrali jsme několik suvenýrů a surovin a odnesli jsme je zpátky do pokoje; pak jsme se vydali na oběd do restaurace Red Rooster, která se specializuje na pečená kuřata. Opět jsme si je nemohli vynachválit – dobré a levné jídlo!

A odpoledne jsme konečně využili hotelový bazén. Má vlastně hned dva, jeden pravoúhlý, plavecký, a jeden s přírodním vzhledem, který zahrnuje i menší vířivku – není sice vyhřívána, ale to nakonec ani tak nevadí. A tak se koupeme a občas pozorujeme zajímavosti kolem, ať už to jsou obrovské palmy v areálu hotelu nebo přerostlé saranče, které se usadilo na jeho zdi.

Dáme si k večeři uzenou rybu z obchodu a jdeme zase spát. Dnes se toho, pravda, tolik nestalo, ale po tolika dnech nabitých událostmi si trochu klidu zasloužíme!

A tropical landscape featuring several tall palm trees in the foreground and middle ground. In the background, there is a body of water, possibly a lake or a bay, with a small boat visible on the left. The sky is blue with some light clouds. The overall scene is bright and sunny.

18

DEN DEVATENÁCTÝ:

EXPEDICE DO PRALESA

Dnes musíme opět vstát brzy, abychom se včas dostali na autobus, který má zastavit u malého přístřešku poblíž hotelu. Čekáme dost dlouho; náš autobus se opozdil, ale každou chvíli tu zastaví nějaký jiný.

Konečně tedy vyrážíme. Dlouho projíždíme Cairnsem a nabíráme další účastníky výletu, ale nakonec jsme se konečně vymotali a míříme na sever do Palm Cove, kde čekají ještě další lidé.

Projíždíme městečkem Port Douglas cestou ke Cape Tribulation neboli "Mysu potíží". Všude krásná příroda, moře na jedné straně, hory porostlé hustým pralesem na druhé, v moři sem tam ostrov. A pak ještě cukrová třtina, které je tady opravdu spousta.

Nejprve jsme přijeli k řece Daintree. Tam máme vyjížďku na lodi, abychom se podívali na krokodýly. Ti ale nespolupracují – nakonec jsme viděli jen jednoho, a to ještě dost malého a z velké dálky. Zahlédli jsme i pár dalších místních tvorů, ale celkově byla řeka prázdná. Náš autobus zatím převážejí na druhou stranu, protože tu není most – msítní lidé ho tu ani nechtějí.

Dalším bodem je návštěva pralesa. Vyrážíme na okruh po jeho okraji. Prales je to pořádný, všude vysoké stromy ověšené liánami. Vidíme fíkovníky-škrtiče, které se usazují na větvích a spouštějí dolů kořeny, aby nemusely vyrůstat od nuly, černé palmy s nesmírně tvrdým dřevem, a mangrovníkové porosty. Zvířat moc vidět není – jen několik pralesních krocanů, v blátě nějaký ten krab a mravenci-tkalci, kteří si lepí hnízda z listů. Jejich zelené zadečky obsahují kyselinu a chutnají jako

citrón – to nám řekl průvodce a také jsme se o tom sami přesvědčili. V pralese se prý vyskytují i kasuáři, ale my jsme na žádného nenarazili.

Oběd jsme si dali v restauraci poblíž džungle – porce byly jako obvykle značné – a zamířili jsme dál. Zastavili jsme se na zmrzlinu v blízkém podniku (asi padesát různých příchutí) a podívali jsme na vyhlídku Alexander Lookout, odkud je krásně vidět celý mys. Po přeplutí řeky Daintree jsme pokračovali do hor, do rokle Mossman Groge. Tam jsme se setkali s australským domorodcem, který nám vysvětlil použití některých pralesních rostlin a symboliku malování těla, a vydali jsme se na další krátkou procházku do pralesa v Mossman Gorge poblíž řeky. Je tu neuvěřitelně čistá voda, umístila se na jednom z předních míst na světě!

K večeru míříme zpátky. Čeká nás dlouhá cesta zpátky do Cairnsu a vykládání pasažérů. Naštěstí jich není tolik jako ráno – hodně jich mělo vícedenní výlet a zůstalo v Cape Tribulation. A my? My máme ještě dva dny v Cairnsu včetně jednoho výletu.

19

DEN DVACÁTÝ: VÍCE KLIDU A POHODY

Dnes máme opět odpočinkový den a nikam nespěcháme. Já ráno vyrazím do města, abych se tam porozhlédl tak trochu sólově. Chci totiž najít restauraci, kde podávají klokaní maso, ale máma ani Lenka už do města nechtějí. A restauraci jsem opravdu našel! Není sice z nejlevnějších, ale dal jsem si tam malý klokaní biftek, jen abych mohl říct, že jsem to udělal. Prošel jsem pár krámků a nakoupil suvenýry domů, a brzy jsem zase nasedl na autobus a vrátil se do hotelu. Máma s Lenkou strávily dopoledne na pokoji, prý i prací, poobědvaly a vydaly se k bazénu. Ještě jsem zašel do obchodního centra a zbytek odpoledne jsme už opět všichni strávili u bazénu. A tak je dnešní zápis opět krátký. Ale zítra se s Austrálií rozloučíme ve velkém stylu!

20

DEN JEDNADVACÁTÝ:

BLÍZKÁ SETKÁNÍ MOKRÉHO DRUHU

Vstáváme opět brzy a ráno v sedm už čekáme na autobus u našeho hotelu. Tentokrát jedeme opět do přístavu, kde nasedáme na malý katamarán s plachtou a vyrážíme na moře. Čeká nás šnorchlovací výlet na volném moři u Velkého bariérového útesu!

Míříme asi 30 kilometrů od pobřeží, ale loď je pomalejší a cesta trvá přes dvě hodiny. Konečně jsme na místě a můžeme vlézt do vody. Půjčili jsme si od posádky ploutve, Lenka i masku (my máme stále ty naše). A začínáme zkoumat útes! Průvodci z lodi nám ukazují základní věci; žijí tu krásné jasné modré hvězdice, obrovští plži i mlži, sumýši, spousta ryb – vidíme dokonce jednu, která má asi metr – a dokonce jedna malá mořská želva. A samozřejmě jsou všude korály. Kolem lodi se neustále ochomýtají "batfish", veliké ploché ryby.

Vracíme se na loď na bufetový a moc dobrý oběd a odjíždíme kousek stranou na další místo. Tam se vydáváme do vody už samostatně. Našel jsem vzácnou hvězdici, která má šest ramen místo obvyklých pěti, viděl jsem rejnoka a celá rodina se mohla opět pokochat mořskými želvami. Jsou tu opravdu dost běžné! Jen kolem lodi už nekrouží krásné batfish, ale metrová barakuda – prý se tu objevuje často.

A tak se usušíme a vydáváme se na cestu zpátky do Cairnsu. Voda tu byla teplá (22 stupňů) a celkem jsme v ní strávili asi dvě hodiny a dost jsme si spálili záda. Ale zážitky stály za to!

Po cestě ještě dostáváme svačinu – víno, ovoce a sýr. Odjíždíme autobusem zpátky do hotelu a jdeme spát – zítra nás už bohužel čeká cesta zpátky do Evropy.

21

POSLEDNÍ DVA DNY:

TAM A ZASE ZPÁTKY

Dnes opět vstáváme brzy. To je tady skoro pořád. V rychlosti se sbalíme a vydáváme se do recepce, abychom si zavolali taxík. Nevybrali jsme si ovšem nejlepší chvílku – odjíždí totiž několik autobusů turistů z Asie, a tak je v recepci veliký zmatek. Konečně se nám podařilo ukořistit taxík a míříme na letiště. Cesta domů je složitá, čekají nás celkem 4 přelety!

AUSTRÁLIE ANEB CESTA ZA PROTINOŽCI

MAREK ČTRNÁCT

2014